

XI-ik matek-info, turizmus

Kérlek szépen olvassátok el figyelmesen és a füzetbe írjátok egy rövid vázlatot ebből az anyagból!!!!!!

Globális folyamatok

A nemzetközi rendszer meghatározó elemévé lépett elő a **folyamatos nagyhatalmi rivalizálás**, elsősorban az Egyesült Államok, Kína és Oroszország között, mely kereskedelmi háborúban, kibertámadásokban, változó védelmi stratégiákban és fegyverkezési versenyben ölt testet. Ez a nagyhatalmak közötti versengés 2019-ben várhatóan fokozódni fog: a Fehér Ház még inkább vissza akarja fogni Kína előnyét bizonyos stratégiai területeken, Peking ugyanakkor továbbra is törekszik rá, hogy egyre hamarabb erőegyensúlyba kerülhessen az Egyesült Államokkal. És bár Kína és Oroszország törekvéseiben számos érdekellentét van, 2019-ben még valószínűleg félreteszik nézeteltéréseiket, és egymás szorosabb szövetségeseivé válnak.

Ez az egyre összetettebbé váló globális dinamika rendkívül megnehezíti majd a **középhatalmak**, valamint a globálisan **nagy kiterjedtségű iparágak** helyzetét a jövőben. A felfokozott versenyhelyzet miatt megbomolhatnak a hagyományos szövetségi rendszerek és befolyási övezetek, ennek előjeleit már az elmúlt években is tapasztalhattuk. A verseny pedig nem csak gazdasági értelemben fokozódik; a fegyverkezési verseny is egyre intenzívebb, az ezt tiltó megállapodásoknak pedig egyre kevésbé van korlátozó ereje.

Az egyik legmeghatározóbb geopolitikai folyamat 2019-ben is az **USA és Kína közötti versengés** lesz. Az Egyesült Államok vélhetően nem csupán gazdasági nyomás alá helyezi Kínát, hanem potenciálisan olyan témák miatt is szankcionálni fogja, mint a kibertámadások, vagy az emberi jogok nem megfelelő tiszteletben tartása (az ujjur kisebbséggel való bánásmód elsőszámú célpontját fogja adni az USA szankciós politikájának). Biztonsági téren az USA asszertívebben fog fellépni a Dél-kínai-tengeren és Tajvan ügyében, ami akár katonai patthelyzetekhez is vezethet. Az azonban már nehezebb kérdés, hogy hogyan ellensúlyozza Kína Egy övezet, egy út kezdeményezését, Peking ugyanis már hatalmas előnyt szerzett a gazdasági befolyásszerzésben és partnerségek kialakításában, jelentősen meggyengítve az USA szövetségi rendszerét. Azonban a gazdasági nyomásgyakorlás sem merül ki majd csupán a vámtarifákban. Kína technológiákhoz való hozzáféréseinek korlátozása, és a kínai-Egyesült Államokbeli értékláncok korlátozása várható az USA-ban, nemzetbiztonsági sérülékenységre hivatkozva, továbbá az USA más országokban (Japán, Kanada, az EU-tagállamok, Ausztrália, Új-Zéland, Tajvan) is erősen lobbizni fog ennek a gyakorlatnak a kiterjesztéséért, elsősorban a kínai technológiai vállalatokkal (pl. Huawei, ZTE) való kapcsolataik leépítéséért. Az elkövetkező két évben ugrásszerűen megnő a digitális technológiák (a dolgok internete, virtuális és kiterjesztett valóság, mesterséges intelligencia, autonóm közlekedés, távorvoslás) alkalmazhatósága és felhasználási területe, melyek már most is az USA-kínai verseny egyik központi területeit jelentik. Ezért az USA mindent elkövet majd azért, hogy az a kevés kínai technológiai cég, mely megfelelő infrastrukturális kapacitással és szabványokkal rendelkezik ezeken a területeken, ne tudjon végérvényesen beszivárogni a szövetségesei gazdasági rendszereibe.

Egy másik kulcsfontosságú terület a jövőben a **kibertér kormányzása** lesz (a múltbéli tanulságokat levonva). Mint a kibertámadások legnagyobb célpontja, az Egyesült Államok egyre inkább támadó stratégiára kényszerül, célkeresztjében Kínával és Oroszországgal. A nagyhatalmaknak globális normákat kellene kidolgozniuk a kibertér szabályozására, de mivel a prioritásokról és módszerekről meglehetősen ellentétesen gondolkoznak az egyes szereplők (az USA, az EU, Oroszország és Kína), a kibertér kormányzására vajmi kevés reményt látni a közeljövőben.

Az **energiahelyzetet** tekintve 2019 első felében valószínűtlen az olajpiacok összeomlása, mivel egyrészt a szankciók csökkentették az iráni olajexportot, másrészt az Egyesült Államokban meglévő csővezeték-rendszer korlátozza az ország termelésnövekedését. Ez azonban az év második felében változni fog, amikor az Egyesült Államok csővezeték-kapacitása megnő. A túlkínálat bármely jelére továbbra is hevesen reagál majd Szaúd-Arábia és Oroszország. Mindeközben az USA 2019 év végére vezető LNG (cseppfolyósított földgáz) exportórré válhat Katar és Ausztrália mellett. Ennek hatásai inkább hosszabb távon fognak érződni, azonban fontos figyelni a folyamatra, mert az többek között akár a kelet-európai országok egyoldalú oroszföldgáz-függését is oldhatja majd (Egyesült Államokbeli LNG-függésre cserélve azt).

A **globális gazdaság** egészének lehetséges hajtóerőit vizsgálva 2019-ben számos aggasztó folyamatot találunk, pánikra azonban összességében nincs ok. Egyre növekszik a vállalati és államadósság szintje, a bérek emelkedése lassú, a demográfiai nyomás, valamint a strukturális reformok végrehajtását nehezítő politikai kötöttségek pedig nem túl pozitív hosszú távú gazdasági kilátásokat sejtetnek. Ugyanakkor, például az Egyesült Államok gazdaság- és kereskedelempolitikájára leselkedő legnagyobb veszély – a NAFTA összeomlása – sikeresen elhárult. A kínai importra potenciálisan kivethető további védővámok ugyan több ágazatban is jelentős kárt okozhatnak, ez azonban lokális marad, korlátozott hatással az USA gazdaságára és általánosságban a világgazdaság alakulására. És amennyiben az Államok gazdasága relatíve stabilnak mondható, az USA importőrei nehezen találnak olcsó alternatívát a kínai termékekre, és az amerikai fogyasztók tolerálják a kínai áruk valamivel magasabb árát, úgy Kína is átvészélheti az Egyesült Államokkal való kereskedelmi háború elhúzódását, és a stabilitás fenntartása érdekében saját gazdaságát érintő fiskális reformokkal reagálhat.

Az EU gazdaságát tekintve – a brexit lefolyásán túl -, az euróövezetre az olasz bankszektor törekvése jelenti majd a legnagyobb fenyegetést. Argentínában az IMF mentőöve óvta meg az országot a gazdasági összeomlástól, a fiskális reformok azonban még így is hátra vannak. Törökországnak valamivel több tere lesz 2019-ben a szükséges reformjait meghozni, azonban kérdéses, hogy ellentmondásos külpolitikai manőverei mennyiben hatnak majd a gazdasági kilátásaira. Más nagy gazdaságokban is komolyabb helyi zavart okozhat a gazdaságpolitika alakítása, mint India vagy Mexikó, a délkelet-ázsiai országok (Thaiföld, Vietnám, Malajzia, Tajvan) sorsát pedig megpecsételi majd az USA-Kína kereskedelmi háború alakulása.

Regionális előrejelzések

Közel-Kelet és Észak-Afrika

Az USA által kivetett szankciók ugyan visszavetik **Irán** gazdaságát, azonban nem vezetnek kormányválsághoz az országban. A további szankciók sem fogják a tárgyalóasztalhoz való visszatérésre kényszeríteni Iránt, az ország inkább kibertámadásokkal vagy proxy-háborúkkal fog

visszavágni, illetve védelmi rendszerének erősítésével készül az elmérgesedő viszony kezelésére. Bár igyekszik elkerülni egy katonai csapás kiprovokálását saját maga ellen, az USA-Irán közötti viszony valószínűleg nem fog javulni 2019 folyamán.

Irán megfékezésére az Egyesült Államok szövetségeseinek két csoportját lehet elkülöníteni: az első csoportba azok az országok tartoznak, melyek jobban tartanak Irántól, és akár komoly beavatkozások támogatásától sem riadnának vissza, ezek Izrael, Szaúd-Arábia és az Egyesült Arab Emirátusok. A második csoportba a kevésbé elkötelezett országok tartoznak, melyek, valószínűleg nem állnának ki egy kemény Iránellenes lépés mellett, ezek Kuvait, Omán és Katar.

Szaúd-Arábia, és a koronaherceg lépéseit valószínűleg nagyobb figyelem fogja övezni 2019-ben, a szövetségesei akár korlátozhatják is katonai támogatásukat, vagy külföldi tőkebefektetéseiket az országban, de a szövetségi rendszer egésze alapvetően valószínűleg megmarad.

Szíriában, a polgárháború végének közeledtével öt nagyhatalom verseng befolyásuk kiterjesztésére az országban: Törökország, Oroszország, Irán, az Egyesült Államok és Izrael. Mind az öt országnak sajátos céljai és érdekei vannak a térségben, és bár mindegyikük a terület konfliktusmentesítésére törekszik, 2019-ben minden eddiginél nagyobb kockázata lesz az összecsapásoknak közöttük.

Törökország komoly gazdasági kihívásokkal néz szembe. Egyrészt kezelnie kell rekordmagas inflációját, mely magas vállalati adóssággal párosul – mindezt úgy, hogy közben elkerülje egy újabb líraválság kirobbanását is. Ankara pozíciója gyengülőben van a nyugati kulcspartnerekkel való kapcsolata miatt, ugyanis NATO-tagsága ellenére egyre többször kerül konfliktusba az Egyesült Államokkal, emellett pedig mind szorosabbra fűzi kapcsolatát Oroszországgal. Véltetően 2019-ben lépések várhatók az Európai Unióval való kapcsolat javítására, ám ez rendkívül összetett viszony, ezért kérdéses, hogy történik-e érdemi előrelépés.

Ázsia–csendes-óceáni térség

Kína vélhetően tesz majd gesztusokat az Egyesült Államokkal való kereskedelmi konfliktusa enyhítésére, az USA strukturális gazdasági reformokra vonatkozó követelését azonban nem fogja teljesíteni. Várhatóan reformokat hajt majd végre a külföldi befektetések vonzására a pénzügyi, járműgyártási és energiaszektorokban, továbbá enyhíteni fogja a korlátozásokat a Kína számára elsősorban a szektorokban, mint az orvosi szolgáltatások és az oktatás. Az Egyesült Államok számára fontos lesz, hogy Kína csökkentse a technológiai szektor állami támogatását, ez azonban csak arra ösztönzi majd Kínát, hogy függetlenítse magát a külföldi technológiáktól, és diverzifikálja ellátási láncát – amit viszont csak az állami támogatások növelésével érhet el. Továbbá, Kína törekedni fog a technológiák megszerzésére és az előrehaladott technológiai szinten álló országokkal (Japán, Izrael, Tajvan, az EU) való együttműködésre, ez azonban csak az ipari kémkedéstől és a növekvő kínai befektetésektől való félelmet fogja növelni.

A további gazdaságélénkítés szükségessége miatt Kína lazítani fog szigorú hitelfelvételi szabályozásán, ezzel bővülni fog a hitelállomány. Ez azt is ösztönözi majd, hogy a devizacsere-ügyletek során júanban történjen az elszámolás például az Egy övezet, egy út kezdeményezésben részt vevő országokkal való kereskedelem során, a devizasérülékenység csökkentése miatt. Peking törekedni fog a biletális kereskedelmi kapcsolatok erősítésére, valamint a szabadkereskedelmi övezetek létrehozására (mint amilyen az RCEP – Regional Comprehensive Economic Partnership – is) a kelet-ázsiai térségben, továbbá a háromoldalú megállapodásokra Japánnal és Dél-Koreával, és az

új exportpiacok kiépítésére a BRI-országokban és Afrikában. Délkelet-Ázsia feltörekvő gazdasági mindeközben örömmel fogadják bármilyen termelőegység betelepülését, melyet Kína a kereskedelmi háború miatt helyez át hozzájuk.

A nyomásgyakorlás érdekében az Egyesült Államok várhatóan növeli jelenlétét a **Dél-kínai-tengeren**, valamint a **Tajvani-szorosban**, amire válaszul Kína szintén növelheti jelenlétét a támaszpontjain, megerősítve területi követeléseit. Japán, India és Ausztrália megerősíti védelmi együttműködését az USA-val, tényleges műveletekben azonban nem fognak részt venni. Ebben a vetélkedésben nem történik majd tényleges összecsapás 2019-ben, de feszültebbé válik a helyzet.

Ami **Észak-Koreát** illeti, az Egyesült Államok igyekszik folytatni a tárgyalásokat az országgal, és kézzelfogható eredményeket elérni, azonban Észak-Korea tudja, hogy ez az utolsó év, mielőtt az USA elmerül saját választási folyamatában és belpolitikai csatározásaiban, ezért engedni fog ugyan, de csupán a lehető legalacsonyabb szinten. A szankciók feloldásáról az Egyesült Államok csak alapos megfontolás után fog dönteni, ebben az irányban valószínűleg nem lesz előrelépés. Az elhúzódó folyamatok azonban teret nyitnak Kína számára is, befolyása kiterjesztésére a Koreai-félszigeten. A helyzet tehát továbbra is összetett és bonyolult marad a világ ezen régiójában.

Mivel Kína korlátozottan éri csak el az USA piacait, megkettőzött erővel nyit majd új exportpiacok felé az **Egy övezet, egy út** kezdeményezésben részt vevő országok körében. Washington elsősorban Japánnal és Ausztráliával dolgozik egy ellen-kezdeményezésen, Peking azonban azzal csökkenti potenciális partnerei féltelmeit a pénzügyi fenntarthatóságot, politikai befolyást és a nemzetvédelmi kérdéseket illetően, hogy harmadik szereplő bevonásával hajtja végre projektjeit. Washington regionális kezdeményezését tehát azzal ássa alá, hogy közös projekteket hoz tető alá Japánnal, Indiával és az Európai Unióval.

Dél-Ázsia

A kereskedelmi és vámtarifákkal kapcsolatos vitáik ellenére **India** visszafogottan ugyan, de erősíteni fogja az USA-val való védelmi együttműködését. Mivel mindkét ország Kínával rivalizál, így partnerségük kölcsönösen hasznossá (és szükségessé) válik. India ugyanakkor az Oroszországgal való kapcsolatait is megőrzi, tőle függ ugyanis a fegyverellátása, valamint regionális hatalmi pozíciójának megőrzése miatt Japánnal és Ausztráliával is erősíti kapcsolatait két-vagy többoldalú együttműködésekén keresztül.

Az év első felében India a választásokra fog fókuszálni, melyre májusban kerül sor. Az ellenzék egyetlen célja, hogy összefogva elmozdítsa helyéről Narendra Modit, az ország miniszterelnökét, valamint a kormányzó pártot (BJP). Bár Modi pozíciója erősnek tűnik ahhoz, hogy újraválasszák, a BJP valószínűleg már nem fog olyan nagy többséget elérni, mint 2014-ben, ugyanis az ország gazdasági és munkahelyteremtési kihívásait nem sikerült megoldania ez idő alatt.

Európa

Az eurózónán belül **Olaszország** jelenti továbbra is a legnagyobb kockázatot. Róma tehet kiigazításokat a 2019-es költségvetésére vonatkozóan, amivel elkerülheti az Európai Bizottság szankcióit, a pénzügyi stabilitásra vonatkozó tényleges megerősítést azonban nem a Bizottság, hanem a pénzpiacok fogják adni. A hosszú távú bizonytalanság ugyanis elriasztja a befektetőket. Ha

segítségre lesz szüksége, Olaszország csak az EU-tól kérhet, nem lesz más lehetősége. Az olasz politikai és pénzügyi bizonytalanság pedig végső soron egész Dél-Európára áterjedhet.

2019 lesz a brexit éve, azonban az EU és **Nagy-Britannia** viszonya még sokáig nem fog egyértelműen rendeződni. Maga a brexit folyamata is kétséges, amit az tesz még bizonytalanabbá, hogy a brit kormány a tárgyalások bármely pontján megbukhat, ami után új választásokat írhatnak ki, ez pedig teljesen felboríthatja a status quo-t.

Kereskedelem: az EU 2019-ben nem fog átfogó szabadkereskedelmi megállapodást aláírni az USA-val, de egy szerényebb, ipari termékekre vonatkozó megállapodásra nyitott az integráció. A nagy gazdaságok, mint Németország és Franciaország, továbbra is ellenállnak Kína betörésének Európába – főleg az infrastruktúra-fejlesztéseknél és a technológiai szektorban –, a kisebb államok viszont örömmel veszik majd a gazdaságuk növekedésével kecsegtető kínai befektetéseket. Kereskedelmi ügyekben az EU nyitott új kapcsolatok kiépítése és erősítése irányában is, például Ausztrália és Új-Zéland felé, Dél-Amerikában a Mercosur-országokkal, vagy új exportpiacok felé Ázsiában.

A májusi **EP-választások** várhatóan megosztottságot eredményeznek: az EU-melletti pártok várható győzelmén túl megerősödnek majd a nacionalista és euroszeptikus erők. Ez a megosztottság megnehezíti a törvényhozást, az ideológiai vitákat pedig a Bizottság újonnan megválasztott vezetője folytatja majd. Megosztottság várható majd az észak- és dél-európai országok között, ezek az ellentétek azonban visszavetik a politikaalkotást, csökkentve a jelentős reformok meghozatalának esélyét.

A **német** kormányzópártok egyre inkább a szélsőségek irányába mozdulnak jobb- és baloldalon egyaránt. Konfliktusaik akár előrehozott választásokat is eredményezhetnek, ami azonban újfent csak megosztott parlamentet eredményezne, ezzel Németország már kevésbé pályázhatna az EU vezetőjének szerepére is. Franciaország hatása a kontinentális ügyekben szintén alacsony szintű marad, mert az ország jobban el lesz foglalva belpolitikai konfliktusainak megoldásával.

Az EU-országok erősíteni próbálják **védelmi együttműködésüket**, a tagországok közötti ellentétek azonban lassítani fogják a folyamatot, ha nem lehetetlenítik el őket teljesen. Az unió mint autonóm egység erősödését a védelmi együttműködés mellett a nemzetközi pénzügyi folyamatokban való független szereplőként való részvétel (az euró révén) is támogathatja, a tagországok közötti **tőkepiaci integráció** azonban még biztosan nem fog megvalósulni 2019-ben.

Eurázsia

Azáltal, hogy az Egyesült Államok felmondta az INF-szerződést (Intermediate-Range Nuclear Forces Treaty, azaz „közepes hatótávolságú nukleáris erők szerződése”), mind az amerikai, mind az orosz **fegyverkezés és katonai mozgósítás** fokozódni fog 2019-ben, amerikai részről elsősorban Európa határtérségeiben, Lengyelországban, Romániában és a balti államokban, orosz részről pedig Kalinyingrádban, Nyugat-Oroszországban, a Krím-félszigeten és a Fekete-tengeren. Lengyelország és Washington között előrehaladnak a tárgyalások egy állandó amerikai támaszpont létrehozásáról az országban, igaz, ez még nem fog megépülni 2019 folyamán. Válaszul Oroszország növeli katonai jelenlétét és infrastruktúrájának kiépítését Belaruszban, többek között egy légi támaszpont építésével.

Bár az INF-szerződés felmondása veszélybe sodorja a többi fegyverkezést korlátozó szerződést is, talán nem jelent teljes fordulópontot, a 2010-ben aláírt New START például nem veszíti hatályát az

előrejelzés szerint (ez korlátozza az USA és Oroszország által bevethető nukleáris robbanófejek számát).

Oroszország folytatja **hibrid hadviselését** a nyugati országok ellen, melynek része a nemzetpolitikákba való beavatkozás, a propagandaterjesztés, kibertámadások és fedett hadműveletek indítása az EU és a NATO egységének aláásására. Erre a legjobb alkalom 2019-ben az EU-parlamenti választás lesz, mellyel kapcsolatban Oroszországnak lehetősége nyílik a szélsőjobb és intézmény-ellenes pártok támogatására, elsősorban Magyarországon, Olaszországban és Franciaországban – emeli ki a Stratfor. A Balkán országai (Szerbia, Macedónia, Montenegró) is Oroszország célkeresztjébe kerülnek, hogy megakassza az EU-s csatlakozási törekvéseiket.

Az Egyesült Államok fenntartja, sőt fokozza az **Oroszország elleni szankciókat**. Az Európai Unióban ez a kérdés sokkal összetettebb, azonban 2019-ben még valószínűsíthetően az EU is fenntartja szankcióit. Ennek ellenére az ország 2019-ben még elkerülheti egy komolyabb gazdasági válság kirobbanását.

Oroszország mindent meg fog tenni a nyugati hegemonia és az USA-vezette világrend megkérdőjelezésére, ezért a **Kínával való együttműködés** lesz az ország fő törekvése. A két ország gazdasági és energetikai kapcsolatai felfutnak az év során, Peking pedig beruházásait is növelni fogja Oroszországban (gyárépítések, csővezeték, utak, vasutak és egyéb infrastrukturális fejlesztések formájában), különösen az orosz Távol-Keleten. Ezentúl pedig a két ország közötti katonai kapcsolatok is erősödni fognak.

Amerika

Mivel az **Egyesült Államok törvényhozó testülete**, a képviselőház és a szenátus eltérő politikai oldalt képvisel, így az ország 2019-es belpolitikai menetrendjét ennek nehézségei fogják dominálni. A demokrata párti képviselőház nem fog együttműködni a republikánusok tervezett külpolitikai irányvonalában, a katonai költségvetésben, a bevándorlási politikában és az adócsökkentésben sem. Végző soron tehát a Fehér Ház képtelen lesz jelentős előrelépésekre ezeken a területeken.

Kanadában októberben szövetségi választásokat tartanak, a miniszterelnök, Justin Trudeau liberális pártja szoros küzdelemre számíthat. Az év során Trudeau megpróbál tető alá hozni egy kereskedelmi megállapodást Kínával, ezt azonban sem az Egyesült Államok, sem a kanadai ellenzék nem fogja jó szemmel nézni (főleg, hogy még csak most ratifikálják a nehezen összehozott USA-Mexikó-Kanada közötti megállapodást, az USMCA-t).

A brazil kormány tárgyalásokat kezdeményez a Dél-amerikai Közös Piac (**Mercosur**) tagjaival a bilaterális kereskedelem korlátainak eltörléséről, illetve az integráción belüli közös külső tarifák csökkentéséről. Argentína hezitálhat a kereskedelmi korlátozások liberalizálásával kapcsolatban, ezért ezek a tárgyalások 2020-ig is elhúzódhatnak. És amennyiben Argentínában elnökváltás következne be a 2019-es választások eredményeként (a jelenlegi elnök, Mauricio Macri szoros verseny elé néz), egy populista párt inkább protekcionista gazdaságpolitikát követne, ami alapjaiban rengeti meg a brazil kezdeményezést, a Mercosur mint integráció szorosabbá válását.

Az új **brazil** elnök, Jair Bolsonaro nagy változást tervez az ország **kínai befektetésekkel** és a belföldi biztonsággal kapcsolatos politikájában. A kormány igyekszik meggátolni a kínai befektetéseket az olyan stratégiai szektorokban, mint a bányászat vagy az energetikai infrastruktúra.

Szubszaharai-Afrika

Amióta a tengerparttal nem rendelkező **Etiópia**, és annak hajdani tengerparti provinciája, Eritrea békét kötöttek egymással, lehetőség nyílt a szállítási útvonalak újraindítására, ezáltal pedig nagyobb tér nyílt a külföldi befektetők számára. Etiópia a térség lehetséges felemelkedő gazdasági óriása, ugyanis annak reformgondolkodású kormánya részben privatizálni szeretné az állami vállalatokat, abban a reményben, hogy így nagyobb tőkét képes bevinni olyan országokból, mint az Egyesült Arab Emírségek vagy Kína. Ebben a folyamatban azonban még rengeteg a kérdőjel, szükség van a megkezdett gazdasági szerkezetátalakítás folytatására, valamint a devizatartalék szintjének növelésére.

Etiópia felemelkedése megnöveli az érdeklődést a környezetében, Eritreában, Szomáliában, Dzsibutiban és Szudánban is, elsősorban Kínából, Oroszországból és az Egyesült Államokból. Afrika szarvának eseményeit 2019-ben a nagyhatalmak vetélkedése jelentős mértékben befolyásolja majd.

A gyenge gazdasági teljesítmény arra fogja ösztönözni Cyril Ramaphosát, a Dél-afrikai Köztársaság elnökét a 2019-es választásokra készülve, hogy populista irányba fordítsa politikáját, ez azonban elijeszthet egyes külföldi befektetőket az országból.

Nigériában februárban tartanak választásokat, az új elnök fogja aláírni az Afrikai Kontinens Szabadkereskedelmi Egyezményét, mely jelentős mértékben előrelendítheti majd az afrikai országok közötti kereskedelmet.